Jöjj el, jöjj el szép Karácsony, legyen béke a világon!

K. Dudás Mária:

Messiásvárók

Héberül Massiach, görögül Christos, latinul Christus – azt jelenti: Felkent.

Az Ószövetségben a királyokat, papokat és a prófétákat kenték fel a küldetésre. Ezáltal lesz a király, a próféta és a pap arra a szerepre felszentelve, amelynek erejében Jahve helyettese lesz Izraelben.

Jézust, aki a Krisztus, akit az Atya megígért, akit elárasztott Szentlélekkel, *felkente* a Szentlélek kenetével és elküldte a világba, hogy üdvözüljön általa a világ.

A zsidók szerint a Messiás a zsidók királya, a zsidó ország uralkodója. Az Isten Fia küldetése azonban egyetemes érvényű. Az Atya Felkent-je a nemzetek megváltója, tehát nem csupán egyetlen nemzeté: Ő az egyetemes, az örök Isten országának uralkodója.

A messiási eszme történeti gyökerei a Kr.e. 8. századig nyúlnak vissza. A zsidó vallásban főként a próféták tevékenysége révén kialakult tanítás, mely szerint Jahve fölkentje meg fogja szabadítani a népet minden nyomorúságtól, veszedelemtől, bajtól és megvalósítja itt a földön Jahve békés és boldog királyságát. Palesztina, egészen az ókortól napjainkig mindig is a hatalmi viszálykodások ütközőpontja volt, ami miatt a nép sokat szenvedett. A zsidó nép a Kr.e. 587-től kezdve – a Hasmoneus-dinasztia rövid (Kr.e. 142-63-ig tartó) független uralma kivételével – idegen hatalom alatt

állt. E hosszú időszakban a zsidók sohasem adták fel azt a reményt, hogy ki fogják vívni függetlenségüket. E törekvéseik során, a sorozatos sikertelenségek következtében egyre inkább Jahvétól, vagy felkentjének, küldöttjének fellépésétől várták a szabadulást. Várták a Messiást, de már nem azt a Messiást, akiről a próféták jövendölései szóltak, hanem politikai szabadítót, hadvezér Messiást. Az idők folyamán tehát a messiási eszme eltorzult, éppen a szenvedésekkel és megpróbáltatásokkal sújtott időszakban. Pontosan olyankor, amikor romlott a politikai helyzet, nagy veszteségek érték a népet, nőtt a nyomor és az elnyomás – mindig feléledt a Messiás iránti vágyakozás, vagyis az, hogy jöjjön már el végre Isten felkentje, és tegyen rendet a világban, orvosolja a bajokat és az igazságtalanságokat. Ilyen időszak volt például a babiloni fogság, a makkabeusi idők eseményei. A római uralom alatt pedig vakbuzgó lelkesedéssel és erőszakkal törekedtek a messiási uralom előkészítésére (zsidó háború). Az ószövetségi nép tehát elsősorban politikai szabadítót várt.

A Messiás eljövetele tehát nem véletlenül történt, Isten az Ószövetségben előkészítette útját. Amikor az edomita (idumeai) Heródes lett a zsidók királya, sejtették, hogy itt van a Messiás eljövetelének ideje. Egymás után keletkeztek a messiás-mozgalmak, a rómaiak alig győzték eltaposni őket. És akkor: az Ige megtestesült Názáretben.

Jézus betlehemi születésekor Augustus (az első római császár, Julius Caesar fogadott fia) ült a római birodalom trónján. A zsidók által lakott Júdea az új nagyhatalom tartománya volt; a jeruzsálemi térséget a római kormányzó felügyelte, a galileait bábkirály irányította. A zsidók nehezen tűrték a római igát, s szerették volna azt lerázni magukról. A Messiás eljövetelében reménykedtek, aki felszabadítja majd őket és elűzi földjükről a rómaiakat.

Augustus római császár Heródest nevezte ki Júdea királyává. Az edomita Heródes nem volt született zsidó, de felvette az izraeliták vallását. Különös, hogy a római császár épp egy

olyan királyt ültetett a zsidók nyakára, akiről pontosan tudta, hogy zsidógyűlölő, megalomániás, paranoiás és végtelenül kegyetlen. Edom, mindvégig Izrael ellensége maradt!

Midőn Jézus születésekor napkeleti bölcsek érkeztek a királyi udvarba, hogy az újszülött „királyfi" felől érdeklődjenek, Heródes elrendelte a betlehemi gyermekek megölését. Megijedt ugyanis, hogy egyszer majd előáll a trón jogos örököse, s elűzi őt, a trónbitorlót. Mária és József ezért menekült a Kisdeddel Egyiptomba, ahonnan csak Heródes halála után tértek vissza.

A messiási eszme kibontakozását elemezve megállapítható, hogy Jézus Krisztus áll az Ószövetség és az Újszövetség középpontjában. Ő a megígért Messiás. Isten ígérte meg a bűnbe esett emberiségnek, hogy megszabadítja őket a bűn, a halál és a kárhozat hatalmából, hogy visszaszerezzék Isten kegyelmét, elnyerjék bűneik bocsánatát és az örök életet, az üdvösséget. A Megváltó, a Messiás kétezer évvel ezelőtt közénk jött. Így írja János evangélista: *„Az Ige testté lett és közöttünk élt."*

Az Ige megtestesült Názáretben, kit Mária szűzen szült Betlehemben… – énekeljük Karácsonykor a templomban. Fontos megértenünk, hogy az Isten Fia ugyanazt jelenti, mint az Isten Igéje, csak a szempont más. Az Isten Fia, Jézusnak az Atyával való kapcsolatát jelenti, míg az Isten Igéje, Jézusnak a Világban való tevékenységét.

Jól meg kell értenünk továbbá az ószövetségi és az újszövetségi messiási eszme közötti különbséget is. Az Újszövetségben a Messiás személye és uralma már szellemi síkra tolódik. Maga Jézus mondja Pilátus előtt – János evangéliumában -, hogy *„Az én országom nem e világból való: ha ebből a világból való volna az én országom, az én szolgáim harcolnának, hogy ne szolgáltassanak ki a zsidóknak."*

Az Isten Országa és annak megvalósulása nem politikai és nem e világi. *„A világba jött, a világban volt, általa lett a világ,*

mégsem ismerte föl a világ. A tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be.” (Jn 1,10-11)

A Messiás országlása az utolsó ítélet után, Jézusnak a második eljövetelekor következik be.

K.Dudás Mária